

ואילו שאר כל (11) הנשים — מותרות לבעליהן וליבמיהן.

בחלק השני של המשנה, מביא התנא סיכום קצר של ההלכות הנוגעות לדין "שניות לעריות", שהן איסורי קירבה מדרבנן, שגזרו על הנשים שהן "שניות" בדרגת קירבתן לעריות, הנקראות "ראשונות".

וכגון אם אמו, שאסורה מדרבנן, כי היות ואמו אסורה עליו מן התורה בדרגת קירבה "ראשונה", גזרו על אם אמו שתהיה אסורה, מדרבנן, משום שהיא "שניה לערוה".

ואלו הן ההלכות של שניות לעריות, שאיסורן מדברי סופרים.

א. אם היתה האשה "שנייה" לבעל, ולא היתה שנייה ליבם (12) — הרי זו אסורה לבעל ומותרת ליבם.

ב. היתה האשה שנייה ליבם ולא שנייה לבעל — הרי זו אסורה ליבם, ומותרת לבעל.

היתה האשה שנייה לזה ולזה — הרי זו אסורה לזה ולזה.

ועתה מביא התנא את חלקה השלישי של המשנה, בהלכות "כתובה" של הנשים האסורות.

ב. כהן כשר שנשא חללה, שהיא אסורה לכהן, ויש לו אח חלל המותר בנשים הפסולות לכהונה.

ג. ישראל שנשא ממזרת, שהיא אסורה לישראל כשר, ויש לו אח ממזר המותר בממזרת.

ד. ממזר שנשא בת ישראל כשירה, שהיא אסורה לממזר, ויש לו אח ישראל כשר.

כל אלו — מותרות ליבמיהן ואסורות לבעליהן.

ואלו אסורות לאלו ואלו:

א. כהן גדול שנשא את האלמנה וחיללה —

ויש לו אח שאף הוא כהן גדול, האסור גם הוא באלמנה ובחללה —

או יש לו אח כהן הדיוט, האסור בחללה.

ב. כהן כשר שנשא חללה, הפסולה לכהן, ויש לו אח שאף הוא כהן כשר.

ג. ישראל כשר שנשא ממזרת, האסורה לישראל, ויש לו אח ישראל כשר.

ד. ממזר שנשא בת ישראל כשירה, האסורה לממזר, ויש לו אח שאף הוא ממזר.

כל אלו — אסורות לאלו ולאלו.

נשוי המת לאם אמו, שאינה קרובתו של היבם כלל.

13. וכמו ששנינו לעיל [כ א] איסור מצוה ואיסור קדושה — חולצת ולא מתייבמת. איסור מצוה: שניות מדברי סופרים.

11. בירושלמי אמרו, שאין כללו של רבי כלל גמור [לית כלליה דרבי כללין], שהרי יש כמה וכמה נשים נוספות שהן מותרות לבעליהן ואסורות ליבמיהן, או אסורות לבעליהן ומותרות ליבמיהן.

12. כגון שהיו אחים מן האב ולא מן האם, והיה